

Arrest

nr. 265 753 van 17 december 2021
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 14 september 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 augustus 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 september 2021 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. BUYTAERT, die loco advocaat P. DE BLOCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 1 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 12 april 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 17 augustus 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit Caracas. Gedurende anderhalf jaar voor uw vertrek woonde u in Propatria. Daarvoor woonde u Van 2008 tot 19 juli 2019 was u importcoördinatrice voor het bedrijf Grupo RM Atlantico in de wijk La Urbina, gelegen in Caracas. Hiermee verdiende u het minimumloon. Als bijverdienste verkocht u taarten en kantoorartikelen, waarmee u maandelijks vier minimumlonen verdiende. U heeft een dochter genaamd E.A.L.B.(...). Uw ex-partner en de vader van uw dochter heet O.A.L.R.(...), met wie u van 2006 tot 2014 een relatie had.

U begon problemen te krijgen met uw ex-partner O.(...) in 2010, toen jullie een appartement wilden kopen. Zijn gedrag begon te veranderen, en in 2012 sloeg hij u voor de eerste keer. In 2014 sloeg hij u voor een tweede maal, waarop u een klacht indiende bij de politie. Jullie relatie liep op een einde, en er werd via de rechtbank een regeling getroffen over alimentatie en bezoekrecht ten aanzien van jullie dochter. Zo moest hij 30 procent van zijn loon afgeven en de helft van de onkosten betalen. O.(...) werd een contactverbod opgelegd met u, maar kreeg wel het recht om zijn dochter ieder weekend om de 15 dagen te zien, en haar iedere avond om zeven uur te bellen. U stelt dat O.(...) het bezoekrecht met zijn dochter gebruikte om zijn contactverbod met u te omzeilen. Daarop volgend diende O.(...) twee klachten in tegen u omdat u er voor zou zorgen dat hij zijn dochter niet kon zien.

Nadat u klacht had ingediend kwam u er achter dat O.(...) u bedroog met een andere vrouw. O.(...) hield zich volgens u ook niet aan de getroffen afspraken omtrent alimentatie en bezoekrecht. Zo heeft hij nooit de alimentatie betaald, en kwam hij in het kader van zijn bezoekrecht uw dochter niet ophalen, ofwel op een ander uur als afgesproken. Daarnaast waren er ook periodes dat hij aangaf ook met u te willen praten wanneer hij zijn dochter opbelde. Om financiële redenen, en omdat O.(...) wist waar u woonde, verhuisde u naar een ander appartement in de wijk Propatria. O.(...) kwam u ook thuis pesten en bedreigen. Tenslotte kon u geen private school meer betalen voor uw dochter, waardoor zij naar een openbare school moest gaan. Hier kwam O.(...) haar eens ophalen zonder u daarvan op de hoogte was, terwijl hij die dag geen bezoekrecht had.

Uw vriendin L.G.(...) boekte op 27 juni 2019 uw reis naar België. Deze reis heeft u gefinancierd met spaargeld en de verkoop van uw meubels. U vertrok met de bus naar Colombia op 20 juli 2019, van waaruit u verder reisde naar Spanje en België op 25 juli 2019. In dit laatste land diende u op 1 augustus 2019 een verzoek in om internationale bescherming. Bij terugkeer naar Venezuela vreest u gedood te worden door uw ex-vriend O.(...). U vreest ook dat O.(...) uw dochter van u zal afnemen.

Na uw vertrek naar België stuurde O.(...) u twee e-mails waarin hij de wens uitdrukte om zijn dochter te zien. Ongeveer anderhalve maand voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS (dd. 12.04.2021) is O.(...) ook eens naar het huis van uw vader geweest, waar hij informeerde naar de locatie van u en jullie dochter. Uw vader reageerde dat hij dit niet wist, waarop O.(...) zei dat u de prijs zou betalen. Daarnaast ging O.(...) ook langs bij uw werk om informatie te verkrijgen, waarbij hij volgens uw advocaat meester Van Eetvelde loco meester De Block uw baas heeft geslagen. Tot op heden weet O.(...) nog steeds niet dat u en E.(...) het land hebben verlaten.

U legt de volgende documenten neer: een paspoort op uw naam, een geboorteakte op uw naam, een identiteitskaart op uw naam, een vervallen identiteitskaart op uw naam, een rijbewijs op uw naam, een studentenkaart op uw naam, een vaccinatiepaspoort op uw naam, een kopie van de identiteitskaart op naam van O.L.(...), een paspoort op naam van uw dochter, een geboorteakte op naam van uw dochter, een vaccinatiekaart op naam van uw dochter, een reservatieformulier van vliegtuigtickets van Colombia naar België, twee boarding passes op naam van respectievelijk u en uw dochter, een bundel kopieën inzake uw curriculum vitae, een bundel kopieën met gegevens over opleidingen die u heeft gevolgd in België, een bundel met kopieën inzake uw opgedane werkervaringen in België, een certificaat van het Rode Kruis, een kopie van een klacht vanwege partnergeweld, een kopie van een overeenkomst over hoederecht, een kopie van een overeenkomst inzake alimentatie, een kopie van een oproepingsbrief van het Parket ter Bescherming van Kinderen en Jongeren, een bericht van het Parket ter Bescherming van Kinderen en Jongeren, een kopie van een mail vanwege O.(...) dd. 3 november 2019, en een attest van een psycholoog in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van uw gegevens in het administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere

procedurele noden kunnen blijken en dat het commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

U legt een attest neer van een psycholoog waarin staat dat u door hem gevolgd wordt vanwege klachten van angst, slaapproblemen en droefheid, als gevolg van intrafamiliaal geweld. Er wordt geen verdere informatie verschaft in dit attest met betrekking tot uw mentale en/of cognitieve capaciteiten. Uit dit attest blijkt dan ook geenszins dat u niet in staat zou zijn om ten volle deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud. Uit het verslag van het persoonlijk onderhoud blijkt ook dat u coherente verklaringen wist af te leggen en de vragen begreep en kon beantwoorden.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw plichten.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U vreest vooreerst uw ex-partner O.A.L.R.(...) met wie u uit elkaar bent sinds 2014 (CGVS, p. 17). Wat dit betreft dient gezegd dat gemeenrechtelijke problemen geen verband houden met een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Voorts kan u ook niet aantonen een reëel risico op ernstige schade te lopen bij terugkeer naar Venezuela als gevolg van uw problemen met uw ex-partner.

Wat betreft de incidenten in respectievelijk 2012 en 2014 waarbij u werd geslagen door uw ex-partner O.(...) (CGVS, p. 18), dient vooreerst opgemerkt te worden dat beide feiten niet meer actueel zijn. U verklaart dat u twee keer door hem werd geslagen, in 2012 en in 2014, waarna jullie uit elkaar gegaan (CGVS, p. 6). U bleef nog tot 20 juli 2019 in Venezuela maar nergens uit uw verklaringen blijkt dat u fysiek werd belaagd door O.(...) in die periode. Aan de hand van deze twee incidenten uit 2012 en 2014 – hoe betreurenswaardig ook – kan u niet aantonen heden een reëel risico op ernstige schade te lopen bij terugkeer.

Voorts blijkt uit de informatie in uw dossier dat u zich kon beroepen op de hulp van de Venezolaanse autoriteiten. Hoewel u doorheen uw gehoor op het CGVS verscheidene malen heeft beweerd dat de Venezolaanse autoriteiten dysfunctioneel zijn en onwillig zijn u te beschermen (CGVS, p. 14, 16, 19, 20), kan uit uw verklaringen en neergelegde documenten echter worden opgemaakt dat uw klacht na het incident van 2014 effectief werd geregistreerd door de autoriteiten, en het Venezolaanse gerechtssysteem verschillende maatregelen heeft ondernomen in het kader van uw aangifte (CGVS, p. 13). Zo werd er een medisch onderzoek verricht naar uw verwondingen, kreeg O.(...) een contactverbod opgelegd, is de politie O.(...) thuis gaan opzoeken, en heeft de rechter er voor gezorgd dat er een akkoord tot stand is gekomen tussen u en O.(...) inzake jullie rechten ten opzichte van jullie dochter (CGVS, p. 13, 14). Wat betreft de klacht die u tegen O.(...) had ingediend, dient verder opgemerkt te worden dat deze werd geseponeerd omdat u afwezig was in de rechtbank (CGVS, p. 13), zoals ook aangegeven wordt in de kopie van de klacht die u neerlegde op het CGVS. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS beweert u dat u post factum te weten kwam dat u was opgeroepen voor deze zitting toen u bij het Openbaar Ministerie ging informeren naar de zaak (CGVS, p. 13). Dit betreft echter een louter blote bewering die u helemaal niet heeft kunnen staven aan de hand van enig concreet gegeven.

U verklaart verder dat O.(...) zich na jullie relatiebreuk niet hield aan de gemaakte afspraken, en zijn contactverbod met u probeerde te omzeilen via het bezoekrecht van jullie dochter (CGVS, p. 18). Zo verklaart u dat er periodes waren waarin hij u iedere dag opbelde om zowel met u als uw dochter te spreken (CGVS, p. 21). Er dient opgemerkt te worden dat hoewel O.(...) wettelijk het recht had om iedere avond om zeven uur te bellen om met zijn dochter te spreken (CGVS, p. 21), u perfect kon weigeren met O.(...) te spreken, en zonder meer de telefoon kon doorgeven aan uw dochter op de afgesproken tijdstippen. Geconfronteerd met deze stelling reageert u slechts dat u dit effectief ook deed (CGVS, p. 21). U verklaart voorts dat O.(...) wilde dat het bezoekrecht voor zijn dochter ook van toepassing was op u (CGVS, p. 14). Verder geeft u mee dat O.(...) geen alimentatie betaalde (CGVS, p. 7), zich niet hield aan de gemaakte afspraken door zijn dochter op zaterdag niet of later op te pikken dan afgesproken (CGVS, p. 7). Wat deze zaken betreft dient opgemerkt te worden dat deze niet als dermate ernstig en zwaarwichtig kunnen worden aanzien om als ernstige schade in de zin van de

subsidiare bescherming te worden beschouwd. Uit de door u neergelegde documenten kan verder nergens worden geconcludeerd dat u ooit aan de kaak heeft gesteld dat O.(...) de alimentatie niet wenste te betalen.

Wat betreft uw verklaring dat O.(...) jullie dochter eens van het school ging afhalen zonder u daarvan op de hoogte te brengen (CGVS, p. 16), dient vooreerst opgemerkt te worden dat u het nagelaten heeft beroep te doen op de autoriteiten (CGVS, p. 19). Zo legt u uit dat u geen beroep meer op hen wenste te doen (CGVS, p. 19). Verder stelt u dat u uw dochter toen heeft teruggevonden bij haar grootouders langs de kant van haar vader heeft aangetroffen (CGVS, p. 19). Deze elementen kunnen echter niet worden beschouwd als dermate systematisch en ingrijpend dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Van een dergelijk behandeling kan evenmin worden gesteld dat ze kan worden beschouwd als foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van de subsidiare bescherming.

U wordt erop gewezen dat het laatste incident waarbij O.(...) u geslagen heeft dateert van 2014 en dat hij steeds wist waar u woonde – vanwege uw dochter – maar niets meer heeft ondernomen, en er wordt gevraagd waarom u heden O.(...) nog zou vrezen, waarop u het volgende vreemde antwoord geeft: “Wel, hij kon mij niet fysiek benaderen. Maar ik werd steeds lastig gevallen en er waren bedreigingen, ik ben meerdere keren verhuisd maar hij kon me steeds vinden.” (CGVS, p. 19). Dat hij u fysiek niet kon benaderen enerzijds maar u wel steeds kon vinden en bedreigen anderzijds valt moeilijk met elkaar te rijmen. Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaart u dan weer, op even vage wijze: “[...] bleef hij mij maar stalken, lastig vallen en geweld gebruiken (vragenlijst CGVS, vraag 5). Dat u op de DVZ verklaart dat hij maar bleef geweld gebruiken terwijl u op het CGVS verklaart dat hij u fysiek niet kon benaderen doet twijfels rijzen. U herhaalt op het CGVS nogmaals op vage wijze dat hij u kwam pesten en bedreigen maar nergens in uw verklaringen maakt u concreet wat hij precies deed of zei, wanneer dit gebeurde, en hoeveel keer dit is gebeurd of hoelang dit heeft geduurd – u bleef immers nog vijf jaar na het beëindigen van jullie relatie in Venezuela. In uw vrije relaas rept u ook met geen woord over deze pesterijen en bedreigingen bij u thuis (CGVS, p. 16). Meteen na het beëindigen van uw vrij relaas wordt u nog gevraagd of u alles heeft verteld aangaande de redenen van uw vertrek maar u vermeldt nog steeds niets over de door u beweerde continue pesterijen en bedreigingen. Het beeld dat u schetst van O.(...), voordat u werd gevraagd waarom u precies O.(...) vreest, wijst hier ook niet meteen op. Zo beschrijft u O.(...) doorheen uw persoonlijk onderhoud op het CGVS als ‘fysiek en financieel afwezig’ (CGVS, p. 16), en stelt u dat hij slechts onregelmatig gebruik maakte van zijn bezoeksrecht met jullie dochter (CGVS, p. 6). Ook verklaart u dat jullie hem soms zes maanden aan een stuk niet zagen (CGVS, p. 6).

Uw verklaringen over de gebeurtenissen sinds uw vertrek wijzen er ook bezwaarlijk op dat u voortdurend zou zijn gestalkt en belaagd door O.(...) voor uw vertrek. Zo zegt u dat O.(...) nog steeds niet weet dat u vertrokken bent uit Venezuela (CGVS, p. 20). Het is dan zeer opvallend dat u van O.(...) slechts twee mails zou hebben ontvangen sindsdien. De eerste mail dateert van 3 november 2019 – bijna een half jaar na uw vertrek – waarin hij louter vraagt om informatie over zijn dochter van wie hij al sinds juni van dat jaar niets meer had gehoord. De andere mail dateert van maar liefst meer dan een jaar later – 21 december 2020 – waarin hij vraagt om hem te antwoorden. Dat hij niet weet dat u uit Venezuela bent vertrokken en vervolgens slechts twee keer kort contact met u opnam valt bezwaarlijk te rijmen met uw bewering voortdurend te zijn gestalkt, gepest en bedreigd door hem.

Naast deze twee mails zou hij uw vader thuis hebben bezocht om informatie in te winnen (CGVS, p. 17). Over uw verklaring dat O.(...) naar het huis van uw vader is geweest om verhaal te zoeken over u en jullie dochter (CGVS, p. 17), dient opgemerkt te worden dat het erg opmerkelijk is dat hij tot begin 2021 – anderhalf jaar na uw vertrek – zou hebben gewacht om dit te doen (CGVS, p. 17). Het opzoeken van directe familie is immers een logische eerste stap wanneer men iemand op het spoor wil komen. Hiermee geconfronteerd oppert u slechts dat u O.(...) zijn gedrag niet kan voorspellen en het alleen kan hebben over uw eigen problemen (CGVS, p. 20). Bovendien heeft O.(...) uw vader slechts één keer opgezocht (CGVS, p. 18), hoewel uit dit feit kan worden afgeleid dat O.(...) op de hoogte is van uw vader zijn adres. Aan uw bewering dat hij uw vader hierbij zou hebben bedreigd kan getwijfeld worden, gezien het wel zeer vreemd is dat hij anderhalf jaar zou wachten met uw vader te contacteren en hem dan plots zou bedreigen. Er kan dan ook verwacht worden dat u deze beweerde dreigementen zou weten te staven met documenten, zoals een klacht of aangifte bij de politie. Zeker gezien er reeds eerder gerechtelijke maatregelen werden getroffen tegen O.(...). U legt echter geen enkel dergelijk document neer.

Over het gegeven dat hij ook naar uw werk is gegaan om informatie te krijgen (CGVS, p. 20), waar hij volgens uw advocaat ook uw baas zou hebben geslagen, dient opgemerkt te worden dat u zelf doorheen uw relaas op het CGVS nergens heeft aangehaald dat O.(...) geweld heeft gebruikt tegen uw baas. U zegt louter: "En ook is hij naar mijn werk getrokken en daar zeiden ze dat ze ook van niets wisten, en dat ik was vertrokken, maar dat ze van niets op de hoogte waren." (CGVS, p. 20). Ook van deze geweldpleging legt u geen documenten neer.

Tenslotte kan het niet als geheel abnormaal worden beschouwd dat O.(...) op zoek zou gaan naar informatie over zijn dochter, die sinds 2019 het land heeft verlaten zonder zijn medeweten, en hiervoor mensen uit uw omgeving aanspreekt (CGVS, p. 20).

Met betrekking tot uw verklaring dat u mede vanwege het gedrag van uw ex-partner bent verhuisd van het appartement van uw nonkel en tante in Propatria naar een ander appartement in Propatria (CGVS, p. 21), dient opgemerkt te worden dat het wel erg bizar is dat u verhuisde naar een appartement in dezelfde wijk om aan iemand te ontsnappen. Voor uw vertrek uit Venezuela leefde u immers anderhalf jaar op hetzelfde appartement in Propatria (CGVS, p. 4), en daarvoor leefde u een jaar en drie maanden in een appartement in diezelfde wijk (CGVS, p. 5). Inzake het voorgaande, alsook aangaande uw daarbij aansluitende verklaring dat u meerdere keren bent verhuisd maar O.(...) u steeds kon vinden (CGVS, p. 19), dient verder opgehelderd te worden dat de rechtbank heeft besloten tot een bezoekenregeling (CGVS, p. 7). Het logische gevolg hiervan is dat uw dochter regelmatig heen en weer wordt gependeld tussen haar moeder en haar vader (CGVS, p. 7, 19). Hieruit kan men afleiden dat jullie op de hoogte moesten zijn van elkaars adres.

U verklaart verder dat uw dochter werd geslagen door haar vader (CGVS, p. 19). Uw verklaringen in dit verband zijn eveneens niet overtuigend. Zo gaf u op de DVZ nergens aan dat uw dochter geslagen werd door O.(...). Ook op het CGVS verklaart u nergens dat O.(...) uw dochter geslagen zou hebben, totdat u tot tweemaal toe expliciet gevraagd wordt of O.(...) uw dochter ook pijn heeft gedaan. U antwoordt de eerste keer op deze vraag: "Wel, hij zorgde nooit voor haar. Het probleem was dat hij haar niet verzorgde. Een kind kan naar het park gaan spelen en wel terug komen, maar het was gewoon dat hij haar niet verzorgde. Soms gaf hij haar ook geen eten" (CGVS, p. 19). Vervolgens vertelt u een incident waarbij zij een brandwonde had opgelopen doordat zij een moto had aangeraakt met haar been (CGVS, p. 19). Dat u op deze vraag nergens aangeeft dat O.(...) uw dochter zou slagen is opmerkelijk. Wanneer u hier nogmaals naar gevraagd wordt zegt u dat uw dochter u ooit eens gezegd had dat hij haar sloeg. Echter, u geeft nergens enig concreet detail hierover en zegt louter dat u zei dat dat niet mocht, waarna u toevoegt dat dit in Venezuela wel vaker gebeurd (CGVS, p. 19).

Uit een van de documenten aangaande het hoederecht – van juli 2015 – wordt vermeldt dat de dochter psychologisch opgevolgd zal worden na vermoedelijke geweldpleging van O.(...) naar u toe. In een later document wordt dit expliciet gevraagd door de advocaat van O.(...) zelf omdat hij ongerust was over de toestand van uw dochter vanwege uw onstabiele leefsituatie. Ondanks de talrijke door u neergelegde documenten legt u echter geen document neer waarin het misbruik van uw dochter door O.(...) wordt vermeld.

Wat betreft het incident waarbij uw dochter, wanneer zij ongeveer vier jaar was, een brandwonde opliep toen zij bij haar vader was (CGVS, p. 19) dient opgemerkt te worden dat, hoewel u stelt dat Eimmy de wonde heeft opgelopen aan de hand van een moto (CGVS, p. 19), u er niet in bent geslaagd objectief aan te tonen hoe deze wonde tot stand is gekomen. Volgens O.(...) is dit immers per ongeluk gebeurd bij het spelen (CGVS, p. 19). Zelf brengt u geen concrete elementen aan die enig opzet bewijzen inzake dit feit. Over uw verklaring dat u toen een klacht wilde indienen maar het Openbaar Ministerie gesloten was (CGVS, p. 19), dient verder opgemerkt te worden dat u ook een klacht had kunnen neerleggen op een ander moment. Uit uw verklaringen, noch uit de door u neergelegde documenten, kan worden afgeleid dat u dit effectief heeft gedaan. Tenslotte stelt u ook dat O.(...) haar niet goed verzorgde en ze soms geen eten kreeg (CGVS, p. 19). Dit is echter een blote bewering, die u helemaal niet heeft kunnen hardmaken met concrete bewijzen. Ook hierover kan niets worden gelezen in de door u neergelegde documenten. Met de loutere stelling dat O.(...) uw dochter niet goed verzorgde en soms geen eten gaf, zonder dit te staven of zonder hier meer concrete informatie over te geven, kan u ook niet aantonen dat zij zou terechtkomen in een situatie die zou kunnen leiden tot ernstige schade.

U verklaart voorts dat u mettertijd over onvoldoende financiële middelen beschikte om uw dochter naar een private school te sturen, waardoor zij naar een openbare school moest gaan (CGVS, p. 16). Gevraagd of uw dochter ooit problemen heeft gehad op de publieke school waar zij naartoe ging, oppert

u slechts ontwijkend dat het onderwijs in Venezuela er alleen slechter op wordt, en deze niet de noodzakelijke veiligheid en voorzieningen biedt (CGVS, p. 21). U bent er echter niet in geslaagd deze vrees te concretiseren.

U geeft verder nog mee dat u twee keer in een demonstratie heeft meegelopen (CGVS, p. 8). U weet niet meer in welk jaar dit gebeurde (CGVS, p. 8). Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> , Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni 2020 beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2020/06/11/algemeen-ambtsbericht-venezuela-juni-2020/Algemeen+Ambtsbericht+Venezuela+%28juni+2020%29.pdf> , p. 37-40 en p. 59-60) en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden, tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wier deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Gevraagd of u ooit problemen kreeg als gevolg van uw deelname aan deze demonstraties zegt u louter dat u van hemdje moest veranderen wanneer u in uw wijk – die pro-regime was – terugkwam en dat u, in geval repressie werd ingezet door de autoriteiten, ervoor moest zorgen dat u snel wegkwam (CGVS, p. 9). Uit uw verklaringen blijkt nergens dat als gevolg van uw deelname problemen heeft gekend. Zo kon u ook legaal het land verlaten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw deelname aan de twee demonstraties niet zichtbaar en/of bekend waren voor de Venezolaanse autoriteiten. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw deze deelname aan demonstraties.

Er dient geconcludeerd te worden dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk heeft kunnen maken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende

asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Zo heeft u een licentiaatsdiploma in de internationale handel en had u tussen het jaar 2008 en 19 juli 2019 een job als importcoördinatrice bij het bedrijf Grupo RM Atlantico in La Urbina, een wijk in uw thuisstad Caracas (CGVS, p. 5). Hoewel u hiermee het minimumloon verdiende, verklaart u daarnaast tot vier maal het minimumloon te verdienen met de verkoop van taarten en kantoorbenodigdheden (CGVS, p. 5, 6). Ook had u een spaarrekening waar 800 dollar op stond, waarmee u uw reis naar België hielp financieren (CGVS, p. 10). Verder zijn uw oom en tante de eigenaars van een appartement in Propatria, waar u 15 maanden heeft gewoond vooraleer u uw intrek nam in een ander appartement in Propatria (CGVS, p. 4, 5). Ter volledigheid dient opgemerkt te worden dat u gebruik maakte van de staatsvoorziening waarbij voor iedere burger maandelijks een zak voedingswaren werd voorzien (CGVS, p. 6). Hoewel u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS meermaals aanhaalt dat u niet rondkwam met hetgeen u verdiende (CGVS, p. 6), stelt u terzelfdertijd dat u in staat was om met het loon van uw werk de huur van uw appartement te betalen en met de rest van het geld eten kocht (CGVS, p. 6). Daarnaast kon u klaarblijkelijk ook nog geld opzij zetten (CGVS, p. 10).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven spreken van een zeer klein aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing en beoordeling niet wijzigen. Uw paspoort, geboorteakte, identiteitskaart, voormalige identiteitskaart, rijbewijs, studentenkaart, en vaccinatiepaspoort bevatten immers louter informatie over uw identiteit en diverse personalia. Deze worden vooralsnog echter niet in vraag gesteld. De kopie van de identiteitskaart van uw ex-partner O.(...), en het paspoort, de geboorteakte, en de vaccinatiekaart van uw dochter bevatten informatie over de identiteit van respectievelijk uw ex-partner en uw dochter. Voorgaande zaken worden momenteel echter evenzeer niet in vraag gesteld. Het reservatieformulier van uw vliegtuigtickets en de boarding passes van u en uw dochter bevatten gegevens over uw reisroute, die vooralsnog ook niet ter discussie wordt gesteld. De bundels kopieën met informatie over uw curriculum vitae, de opleidingen die u volgde in België, en uw werkactiviteiten in België bevatten informatie over uw educatieve bezigheden en uitgeoefende beroepen. U volgde ook een opleiding bij het Rode Kruis, zo vertelt ons het door u neergelegde certificaat. Daarop aansluitend werpt de andere bundel – ditmaal met kopieën over opgedane werkervaringen – een licht op uw carrière in België. De oproepingsbrief en het bericht van het Parket ter Bescherming van Kinderen en Jongeren tonen tenslotte aan dat u voor dit parket bent verschenen in het belang van uw kind E.A.(...). Deze documenten bevatten echter geen informatie over de aard van de problemen tussen u en O.(...). Wat betreft het psychologisch attest dient opgemerkt dat hier louter in vermeld staat dat u gevolgd wordt vanwege klachten van angst, slaapproblemen en droefheid, als gevolg van intrafamiliaal geweld. Er wordt geen verdere informatie verschaft. Met dit loutere attest kan u niet aantonen als gevolg van uw psychologische problemen terecht te zullen komen in een situatie die zou kunnen leiden tot vervolging of ernstige schade.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 55/5 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 27 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003 (hierna: het KB CGVS), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod van willekeur.

Verzoekster houdt een uitgebreid theoretisch betoog over de aangevoerde schendingen. Vervolgens stelt zij dat het CGVS zich niet de vraag stelt of het bestaan van een vrees voor vervolging kan worden aangetoond door de gegevens van de zaak die voor vaststaand worden gehouden. Zij is de mening toegedaan dat er onvoldoende rekening gehouden werd met het feit dat zij een alleenstaande en geïsoleerde vrouw is met een kind ten laste. Zij wijst tevens op de samenwerkingsplicht.

Zij werpt verder op dat het CGVS naliert om een intern vluchtalternatief te formuleren en wijst erop dat zij niet in staat zal zijn een woning te huren en onder grote sociale druk zal komen te staan gezien haar profiel van alleenstaande moeder en teruggekeerde vluchteling.

Verder betoogt zij dat de Venezolaanse overheid nog steeds niet op een adequate manier ingrijpt bij misdragingen tegenover vrouwen. Zij citeert hiertoe landeninformatie.

Daarnaast vermeldt zij dat er geen diplomatieke post meer is in Venezuela waardoor zij naar Colombia zou moeten gaan, wat echter geen veilige optie is. Zij vervolgt dat zij ook geen visum zou kunnen verkrijgen teneinde het feitelijke gezin dat zij momenteel met haar partner in België vormt te vrijwaren.

Met verwijzing naar landeninformatie wijst verzoekster nog op de kwetsbare positie van terugkerende vluchtelingen.

Zij citeert vervolgens uit een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken over Venezuela en politieke manifestaties, terreurdreiging en criminaliteit en stelt dat gewelddaden en discriminatie ten aanzien van alleenstaande vrouwen er schering en inslag zijn.

Tot slot merkt zij op dat zij gelet op haar deelname aan betogingen in Venezuela bijkomende problemen zou kunnen krijgen.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoekster verklaart dat zij Venezuela heeft verlaten omwille van problemen met haar ex-partner O. en vreest dat hij haar dochter zal afnemen. Daarnaast geeft zij aan dat zij twee keer heeft meege- lopen in een demonstratie tegen het Venezolaanse regime.

4.2. De Raad stelt vast dat de problemen met haar ex-partner O. van gemeenrechtelijke en intra-familiale aard zijn. Deze elementen houden bijgevolg geen verband met één van de vijf vervolgings- gronden bepaald in artikel 1 (A) 2 van het Vluchtelingenverdrag. Verzoekster brengt in haar verzoek- schrift geen argument aan dat hierover anders doet denken.

Deze problematiek zal dan ook worden besproken in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingen- wet.

4.3.1. Wat betreft haar vrees voor vervolging omwille van haar deelname aan twee protestacties, wijst de Raad op wat volgt.

Op basis van alle objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, blijkt dat Venezuela nog steeds een politiek-institutionele crisis kent (EASO “*Venezuela Country Focus*”, augustus 2020, p. 21 e.v.; COI Focus “*Venezuela. Situatieschets*”, 28 april 2021, p. 6-7). Daarnaast heeft de zittende Venezolaanse regering van president Maduro sinds 2014 tevens te maken met grootschalige protesten wegens de economische, politieke, sociale en veiligheidssituatie in het hele land.

De verwerende partij bevestigt in de bestreden beslissing dat na de staatsgreep van 30 april 2019 de repressie van tegenstanders van het Maduro-regime weer toenam. Uit het EASO-rapport blijkt dat er heden in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering, waarbij tevens geweld wordt gebruikt door de Venezolaanse veilig- heids- en ordediensten, het leger alsook de colectivos (EASO, p. 50 e.v.).

Dit zogenaamde politieel geweld viseert veelal burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder zij die kritisch zijn tegen de overheid (zie EASO, p. 50 e.v. 'targeted profiles' en p. 95-106 'colectivos'; COI Focus "Venezuela: veiligheidssituatie (addendum)" van 1 juli 2019, p. 8-12). Uit de beschikbare landeninformatie kunnen een aantal profielen worden gedistilleerd die in het kader van deze repressie kunnen worden gevisieerd of vervolgd: leden van de politieke oppositie, mensenrechtenverdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslui die kritisch zijn tegen de regering, dissidente (universiteits)onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de Venezolaanse regering, al dan niet met hulp van de colectivos, de massademonstraties en betogingen die sinds 2014 plaatsvinden, hardhandig de kop tracht in te drukken. Daarbij wordt disproportioneel geweld tegen de demonstranten en zelfs toevallige omstaanders gebruikt, waarbij soms doden vallen. Er vinden ook willekeurige arrestaties plaats als signaal en afschrikking, soms gepaard met ernstige mishandeling in de gevangenis, waarbij niet alleen zij die de leiding hebben genomen bij betogingen slachtoffer kunnen worden. Dit politieel geweld vindt plaats zowel tijdens de demonstraties als kort daarna. Tevens worden armere wijken en/of jonge mannen gevisieerd wegens hun zichtbare deelname aan de betogingen en/of hun kritiek (EASO, p. 32-33, 56-58; zie Nederland, Ministerie van Buitenlandse Zaken, Algemeen Ambtsbericht Venezuela, juni 2020, p. 38-39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten' alsook p. 59-60).

De meest recente landeninformatie geeft aan dat zowel personen met een hoog als laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Ambtsbericht, p. 38-39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten' alsook p. 59-60; EASO, p. 52, 102).

In de landeninformatie kan evenwel niet worden gelezen dat er sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van hun lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij, hun rol in de oppositie, vanwege hun kritiek dan wel omwille van hun deelname aan demonstraties of betogingen tegen het Venezolaanse regime. Veeleer blijkt dat het risico op vervolging kan verschillen naargelang het profiel en de individuele omstandigheden.

De Raad herinnert er dan ook aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker valt onder een bepaald risicoprofiel of in mindere of meerdere mate politiek actief was, niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan een verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico voor de verzoeker moet aldus in concreto aannemelijk worden gemaakt, waarbij van hem mag worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging naar zijn land van herkomst, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela, zoals deze blijkt uit objectieve bronnen.

4.3.2. Zoals uit de bestreden beslissing terdege blijkt, blijft verzoekster evenwel in gebreke om ten gevolge hiervan een actueel, individueel en persoonlijk risico aannemelijk te maken: *"Gevraagd of u ooit problemen kreeg als gevolg van uw deelname aan deze demonstraties zegt u louter dat u van hemdje moest veranderen wanneer u in uw wijk – die pro-regime was – terugkwam en dat u, in geval repressie werd ingezet door de autoriteiten, ervoor moest zorgen dat u snel wegkwam (CGVS, p. 9). Uit uw verklaringen blijkt nergens dat als gevolg van uw deelname problemen heeft gekend. Zo kon u ook legaal het land verlaten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw deelname aan de twee demonstraties niet zichtbaar en/of bekend waren voor de Venezolaanse autoriteiten. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw deze deelname aan demonstraties."*

Door in het verzoekschrift louter te wijzen op haar participatie aan betogingen in Venezuela en op haar *"politieke affiliatie"*, werpt zij geen ander licht op de zaak. De Raad herhaalt dat in de beschikbare landeninformatie niet kan worden gelezen dat er sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van hun deelname aan demonstraties of betogingen tegen het Venezolaanse

regime. Een individuele beoordeling van elke nood aan internationale bescherming blijft bijgevolg noodzakelijk.

In casu, verzoeksters individuele omstandigheden samengenomen met de huidige algemene omstandigheden in Venezuela, blijken geen concrete aanwijzingen dat zij bij terugkeer problemen zal ondervinden met de Venezolaanse overheden of andere actoren louter omwille van haar deelname aan demonstraties. Verzoekster brengt geen overtuigende elementen die hierover anders doen denken.

4.4. Verzoekster benadrukt dat zij een alleenstaande vrouw is met een kind ten laste. Echter hieruit kan geen nood aan internationale bescherming blijken.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat zij dit element noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken noch bij het CGVS heeft aangehaald als asielmotief. Indien verzoekster daadwerkelijk meent dat zij om deze reden dreigt te worden gevisieerd of een bijzonder risico zou lopen bij een terugkeer naar Venezuela, mag worden verwacht dat zij hiervan reeds van bij het begin van de asielprocedure melding maakt. Het feit dat zij dit niet heeft gedaan, relativeert in ernstige mate deze in het verzoekschrift ontwikkelde vrees.

Verder kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster een volwassen vrouw van 35 jaar is die op geen enkele wijze aantoonbaar dat zij in Venezuela werd of zou worden gevisieerd louter omdat zij een alleenstaande moeder is.

De enkele verwijzing naar informatie omtrent de veiligheidssituatie in Venezuela, is louter algemeen van aard en kan geenszins volstaan om aan te tonen dat er voor verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige bestaat, enkel en alleen omdat zij een alleenstaande moeder is. Er mag van verzoekster worden verwacht dat zij op haar persoon betrokken elementen of feiten aanreikt die de voorgehouden vrees of risico in concreto aannemelijk maken, wat in deze niet het geval is. Verzoekster maakt geen gewag van concrete, geloofwaardige en ernstige elementen, omstandigheden of ervaringen waaruit kan blijken dat zij louter en alleen omdat zij een alleenstaande moeder is bij terugkeer zal worden vervolgd of gevisieerd. Dat zij volkomen geïsoleerd is, kan verder niet worden aangenomen nu blijkt dat ze een beroep kon doen op hulp van een vriendin om naar België te komen.

4.5. Wat betreft de verklaring van verzoekster dat zij over onvoldoende financiële middelen beschikte om haar dochter naar een private school te sturen waardoor zij naar een openbare school moest gaan, wijst er Raad erop dat dit een probleem betreft van louter socio-economische aard en niet valt onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag. Voor zover kan worden aangenomen dat er een kwaliteitsverschil is tussen het openbaar en het privaat onderwijs, houdt dit kwaliteitsverschil evenmin verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In de mate dat verzoekster van mening is dat het openbaar onderwijs niet de noodzakelijke veiligheid en voorzieningen biedt, slaagt zij er niet in haar vrees te concretiseren nu uit haar verklaringen niet kan blijken dat haar dochter ooit problemen heeft gehad op de publieke school waar zij naartoe ging (NPO, p. 21).

4.6. Waar verzoekster de situatie aankaart van terugkerende asielzoekers, wijst de Raad op wat volgt.

Het wordt niet betwist dat verzoekster bij een terugkeer mogelijk zal worden gescreend en ondervraagd over haar activiteiten in het buitenland en de redenen waarom zij Venezuela heeft verlaten, dan wel er naar terugkeert (EASO "Venezuela Country Focus" van augustus 2020, p. 117 e.v.)

Evenwel blijkt dat de behandeling die een Venezolaan bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, afhangt van zijn individuele omstandigheden. Het zijn vooral het profiel van de betrokkene en de mate waarin hij of zij wordt beschouwd als bedreiging voor de huidige machtsverhoudingen in Venezuela die het risico op mogelijke problemen bij terugkeer bepalen en niet zozeer de vraag of iemand al dan niet een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in het buitenland. Er wordt daarbij vooral gewezen op dissidente militairen en oppositieleiden als risicoprofielen (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020", juni 2020, p. 112-113)

Gelet op wat voorafgaat, blijkt nergens uit verzoeksters verklaringen dat zij een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit haar verklaringen dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten of andere actoren stond, zoals reeds eerder werd uiteengezet in punt 4.3.2. Het feit dat zij een periode in België heeft verbleven en hier een beschermingsverzoek heeft ingediend, resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor verzoekster aannemelijk maakt dat zij bij terugkeer zou worden gevisieerd of vervolgd.

Zoals reeds vermeld kan er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat verzoeksters beperkte politieke activiteiten, in casu een loutere deelname aan een manifestatie, niet zichtbaar en/of bekend waren voor het Venezolaanse regime of andere actoren. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij omwille van een loutere deelname aan een manifestatie een politieke bedreiging zou vormen voor de Venezolaanse overheden zodat er geen concrete reden is om aan te nemen dat zij worden gemonitord of op enige manier in het oog worden gehouden. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat verzoekster om deze reden bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden.

Het geheel van verzoeksters individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in Venezuela, besluit de Raad dat zij nalaat concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar Venezuela louter omwille van het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en (gedwongen) moet terugkeren naar haar land van herkomst.

Waar verzoekster nog verwijst naar Organisation of American States, "Situation of Venezuelans who have returned and are trying to return to their country in the context of COVID-19" van september 2020, stelt de Raad vast dat deze landeninformatie niet op verzoekster van toepassing is daar het enkel verwijst naar de situatie van Venezolanen die via de landsgrenzen met Colombia en Brazilië trachten terug te keren naar hun land van herkomst.

4.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij een dergelijk risico loopt in Venezuela.

5.2.1. De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op *"situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade op een bepaald soort schade"*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 32).

Voormeld artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) hierover (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28 en 32). Het EHRM hanteert een aantal algemene principes over de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielenzaken (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, §§ 79-81). Zo stelt het Hof dat de geveesde feiten ernstig en zwaarwichtig moeten zijn. De mishandeling moet een minimumniveau van ernst bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. e.a. v. Zweden, §§ 111-112). Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, H.L.R. v Frankrijk, §§ 43-44). Ook in dit laatste geval moet het risico reëel zijn en moet er worden aangetoond dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, § 80).

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hier worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in ogenschouw genomen alsmede de algemene omstandigheden en situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, nr. 13229/03, Saadi v. Italië, § 130-131). De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die

het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, NA v. Verenigd Koninkrijk, par. 130). Indien de betrokken persoon behoort tot een groep die systematisch wordt onderworpen aan mishandeling, is het in beginsel niet noodzakelijk om een bewijs van persoonlijke risicofactoren te overleggen (EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132).

5.2.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde problemen met haar ex-partner O., stelt de commissaris-generaal vast dat (i) de incidenten in respectievelijk 2012 en 2014 niet meer actueel zijn, (ii) verzoekster zich kon beroepen op de hulp van de Venezolaanse autoriteiten, (iii) het feit dat O. zich na hun relatiebreuk niet aan de gemaakte afspraken hield niet als voldoende ernstig en zwaarwichtig kan worden gezien en zij zich hiervoor overigens nooit tot de autoriteiten gewend heeft, (iv) haar verklaringen over de stalking en belaging door O. onsamenhangend en niet coherent zijn, (v) het opmerkelijk is dat O. haar vader slechts één keer heeft opgezocht en zij overigens geen document neerlegt ter staving van dit beweerd dreigement, zoals een klacht of aangifte, (vi) haar advocaat aanhaalt dat O. haar baas zou hebben geslagen, terwijl verzoekster zelf hier nooit enig gewag van heeft gemaakt en zij van deze geweldpleging bovendien evenmin documenten voorlegt, (vii) het weinig aannemelijk is dat verzoekster verhuisde naar een appartement in dezelfde wijk om aan O. te ontsnappen, (viii) haar verklaringen dat haar dochter werd geslagen door O. niet overtuigend zijn, (ix) ondanks de talrijke door haar neergelegde documenten aangaande het hoederecht, zij geen enkel document neerlegt waarin het misbruik van haar dochter door O. wordt vermeld, en (x) zij geen concrete elementen bijbrengt die enige opzet bewijzen inzake de brandwonde die haar dochter opliep toen zij bij haar vader was.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

De Raad stelt vast dat verzoekster er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, betrekking hebben op de kern van haar vluchtrelaas en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Door vaagweg en summier te stellen *“Zelfs al is er geen absolute zekerheid dat verzoeker zou worden vervolgd – quod non –, op zijn minst dient er te worden vastgesteld dat er een redelijke kans bestaat dat hij zal worden vervolgd en moet op zijn minst worden vastgesteld dat het asielrelaas gebeurd zou kunnen zijn”*, zonder ook maar één concreet element aan te dragen, slaagt verzoekster er niet in de voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Deze motieven blijven gehandhaafd en worden in hun geheel overgenomen.

Met het algemeen betoog dat de overheid niet in staat is om op een adequate manier in te grijpen bij misdragingen tegenover vrouwen, toont verzoekster verder niet aan dat in Venezuela geen redelijke maatregelen worden genomen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade of dat er in dat land geen werkend rechtssysteem zou zijn.

In dit verband moet worden herhaald dat de bescherming door de overheid doeltreffend moet zijn; dit betekent evenwel niet dat ze absoluut moet zijn of dat de overheid bescherming moet bieden tegen elk feit gepleegd door derden. Het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Dat de Venezolaanse overheden in het algemeen bescherming kunnen en willen bieden en in staat zijn om daden van vervolging of ernstige schade te voorkomen of te bestraffen, wordt overigens bevestigd door de specifieke omstandigheden in het geval van verzoekster, die heeft verklaard dat zij voor het door haar aangehaald incident in 2014 met O. wel degelijk politiebescherming kreeg. De commissaris-generaal stelt terdege dat uit haar verklaringen en de neergelegde documenten kan worden opgemaakt dat haar klacht na het incident van 2014 effectief werd geregistreerd door de autoriteiten, en het Venezolaanse gerechtssysteem verschillende maatregelen heeft ondernomen in het kader van haar aangifte: *“Zo werd er een medisch onderzoek verricht naar uw verwondingen, kreeg O.(...) een contactverbod opgelegd, is de politie O.(...) thuis gaan opzoeken, en heeft de rechter er voor gezorgd dat er een akkoord tot stand is gekomen tussen u en O.(...) inzake jullie rechten ten opzichte van jullie dochter (CGVS, p. 13, 14). Wat betreft de klacht die u tegen O.(...) had ingediend, dient verder opgemerkt te worden dat deze werd geseponeerd omdat u afwezig was in de rechtbank (CGVS, p. 13),*

zoals ook aangegeven wordt in de kopie van de klacht die u neerlegde op het CGVS. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS beweert u dat u post factum te weten kwam dat u was opgeroepen voor deze zitting toen u bij het Openbaar Ministerie ging informeren naar de zaak (CGVS, p. 13). Dit betreft echter een louter blote bewering die u helemaal niet heeft kunnen staven aan de hand van enig concreet gegeven.”

Er liggen dan ook geen overtuigende elementen voor die aannemelijk maken dat er in verzoeksters geval geen overheidsbescherming voorhanden is of dat deze niet toegankelijk is. Dat zij geïsoleerd is, in zwakke positie staat en nergens verhaal kan halen, zoals in het verzoekschrift wordt betoogd, kan niet worden aangenomen.

Gelet op wat voorafgaat, toont verzoekster niet concreet aan dat in haar geval de Venezolaanse overheden geen bescherming willen of kunnen bieden, noch dat zij geen beroep heeft kunnen doen of kan doen op doeltreffende overheidsbescherming in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet of er geen toegang toe heeft. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij in de onmogelijkheid was bescherming te vragen of dat van haar om bepaalde redenen niet kon worden verwacht die bescherming te vragen. Bijgevolg blijkt er geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

5.2.3. De Raad betwist verder niet dat Venezuela een hoge mate aan crimineel geweld kent, doch zulk crimineel geweld is sterker aanwezig in bepaalde delen van het land, met name de deelstaten Sucre, Aragua Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira, en Apure) en in de zuidelijke deelstaten Amazonas en Bolivar. Deze algemene veiligheidssituatie in Venezuela als gevolg van dit crimineel geweld moet in overweging worden genomen in het kader van een beoordeling van het beschermingsverzoek in het licht van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De Raad herinnert er evenwel aan dat een loutere verwijzing naar de algemene (veiligheids)situatie in Venezuela niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster bij terugkeer naar dat land daadwerkelijk dreigt te worden geïsoleerd. Een individuele beoordeling in het licht van de algemene veiligheidssituatie in Venezuela dringt zich vervolgens op, waarbij het aan verzoekster is om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te individualiseren en te concretiseren, quod non in casu.

Een enkele verwijzing naar de veiligheidssituatie is immers louter algemeen van aard en volstaat dan ook niet om in concreto aannemelijk te maken dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico loopt op persoonsgericht crimineel geweld dat het minimumniveau bereikt om te worden aangemerkt als ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

5.2.4. Wat betreft de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolgving in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)”

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.

Gelet op een en ander moet artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83 aldus worden uitgelegd dat de daarin omschreven ernstige schade niet ziet op een situatie waarin onmenselijke of vernederende behandelingen, zoals die welke zijn bedoeld in de in het hoofdgeding aan de orde zijnde wettelijke regeling, die een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt mogelijkerwijs ondergaat in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, het gevolg zijn van het ontbreken van adequate behandeling in dat land, zonder dat hem medische zorg opzettelijk wordt geweigerd."

(HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41; HvJ 24 april 2018, C-353/16, M.P., § 51).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat deze situatie louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Deze situatie blijkt veeleer het gevolg te zijn van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren. Uit de landeninformatie blijkt dat Venezuela veel te lijden heeft gehad van de lagere olieprijs sinds 2014 en dat de dalende olieproductie en olieprijsen, Amerikaanse economische sancties en economisch wanbeheer hebben geleid tot hyperinflatie, een inkrimping van de economie en hoge werkloosheid.

Verder herneemt de Raad overweging 35 van richtlijn 2011/95/EU die preciseert dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die kan worden aangemerkt als ernstige schade. De Raad wijst er in dit kader op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *"situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

In casu blijkt niet dat verzoekster in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Uit wat voorafgaat blijkt immers dat zij haar vrees om bij terugkeer naar Venezuela problemen te krijgen met het regime omwille van haar loutere deelname aan een manifestatie niet aannemelijk heeft gemaakt. Er zijn geen concrete aanwijzingen die hierover anders doen denken. Zij toont dan ook niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. In de bestreden beslissing wordt overigens nog terecht gewezen op het volgende: *"Zo heeft u een licentiaatsdiploma in de internationale handel en had u tussen het jaar 2008 en 19 juli 2019 een job als importcoördinatrice bij het bedrijf Grupo RM Atlantico in La Urbina, een wijk in uw thuisstad Caracas (CGVS, p. 5). Hoewel u hiermee het minimumloon verdiende, verklaart u daarnaast tot vier maal het minimumloon te verdienen met de verkoop van taarten en kantoorbenodigdheden (CGVS, p. 5, 6). Ook had u een spaarrekening waar 800 dollar op stond, waarmee u uw reis naar België hielp financieren (CGVS, p. 10). Verder zijn uw oom en tante de eigenaars van een appartement in Propatria, waar u 15 maanden heeft gewoond vooraleer u uw intrek nam in een ander appartement in Propatria (CGVS, p. 4, 5). Ter volledigheid dient opgemerkt te worden dat u gebruik maakte van de staatsvoorziening waarbij voor iedere burger maandelijks een zak voedingswaren werd voorzien (CGVS, p. 6). Hoewel u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS meermaals aanhaalt dat u niet rondkwam met hetgeen u verdiende (CGVS, p. 6), stelt u terzelfdertijd dat u in staat was om met het loon van uw werk de huur van uw appartement te betalen en met de rest van het geld eten kocht (CGVS, p. 6). Daarnaast kon u klaarblijkelijk ook nog geld opzij zetten (CGVS, p. 10)."*

De bewering dat zij niet in staat zal zijn een woning te huren, onder grote sociale druk zal komen te staan en zal worden gediscrimineerd, gezien haar profiel van alleenstaande moeder en terugkerende vluchteling, wordt niet ondersteund door concrete en geobjectiveerde elementen. Verzoekster brengt geen afdoende concrete, op haar persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de gedane evaluatie van haar levensomstandigheden in Venezuela.

Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoekster, indien zij zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen als gevolg van een intentioneel menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

5.2.5. Alles in acht genomen, kan voor verzoekster geen persoonlijk en reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet bij terugkeer naar Venezuela worden afgeleid. Een individuele beschermingsnood wordt niet aannemelijk gemaakt.

De Raad herinnert er aan dat de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal pas volgt nadat de bewijslast in de eerste plaats bij de verzoeker is gelegd. Deze samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen zodat de commissaris-generaal daarna in de mogelijkheid is om in samenwerking met de verzoeker de relevante elementen van het verzoek vast te stellen. In casu, moet worden vastgesteld dat uit het administratief dossier duidelijk is gebleken dat de commissaris-generaal een degelijk onderzoek heeft gevoerd naar de elementen aangebracht door verzoekster, rekening houdend met de informatie over het land van herkomst.

In het licht van de omstandige en pertinente in de bestreden beslissing opgenomen motieven, is de kritiek in voorliggend verzoekschrift als zou de commissaris-generaal de vrees van verzoekster onvoldoende hebben onderzocht, niet dienstig.

De Raad besluit dat, het geheel van verzoeksters individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de veiligheidssituatie in Venezuela, er evenwel geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet blijkt.

5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, besluit de Raad dat het geweld, dat in Venezuela wijdverspreid aanwezig is, voornamelijk politieel en crimineel geweld betreft dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Verder blijkt dat dit politieel en crimineel geweld naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden geviséerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenschappelijk crimineel geweld of politieel geweld is dan ook geïndividualiseerd en niet willekeurig. Dit politieel en crimineel geweld moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De verwijzing in het verzoekschrift naar de veiligheidssituatie in Venezuela is louter algemeen van aard en het is nog steeds aan verzoekster om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. De Raad

stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

Verzoekster, die verklaart afkomstig te zijn uit Caracas, is evenwel niet uit een van deze gebieden afkomstig. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat thans in haar verklaarde regio van herkomst een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont dit ook niet aan.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in Caracas, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

5.4. Aldus toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. De overige door verzoekster voorgelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal deze documenten correct beoordeelt als volgt: *“Uw paspoort, geboorteakte, identiteitskaart, voormalige identiteitskaart, rijbewijs, studentenkaart, en vaccinatiepaspoort bevatten immers louter informatie over uw identiteit en diverse personalia. Deze worden vooralsnog echter niet in vraag gesteld. De kopie van de identiteitskaart van uw ex-partner O.(...), en het paspoort, de geboorteakte, en de vaccinatiekaart van uw dochter bevatten informatie over de identiteit van respectievelijk uw ex-partner en uw dochter. Voorgaande zaken worden momenteel echter evenzeer niet in vraag gesteld. Het reservatieformulier van uw vliegtuigtickets en de boarding passes van u en uw dochter bevatten gegevens over uw reisroute, die vooralsnog ook niet ter discussie wordt gesteld. De bundels kopieën met informatie over uw curriculum vitae, de opleidingen die u volgde in België, en uw werkactiviteiten in België bevatten informatie over uw educatieve bezigheden en uitgeoefende beroepen. U volgde ook een opleiding bij het Rode Kruis, zo vertelt ons het door u neergelegde certificaat. Daarop aansluitend werpt de andere bundel – ditmaal met kopieën over opgedane werkervaringen – een licht op uw carrière in België. De oproepingsbrief en het bericht van het Parket ter Bescherming van Kinderen en Jongeren tonen tenslotte aan dat u voor dit parket bent verschenen in het belang van uw kind E.A.(...). Deze documenten bevatten echter geen informatie over de aard van de problemen tussen u en O.(...). Wat betreft het psychologisch attest dient opgemerkt dat hier louter in vermeld staat dat u gevolgd wordt vanwege klachten van angst, slaapproblemen en droefheid, als gevolg van intrafamiliaal geweld. Er wordt geen verdere informatie verschaft. Met dit loutere attest kan u niet aantonen als gevolg van uw psychologische problemen terecht te zullen komen in een situatie die zou kunnen leiden tot vervolging of ernstige schade.”*

7. Waar verzoekster verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin is bepaald dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is verzoeksters verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig zodat een omkering van de bewijslast zich niet opdringt.

Het betoog in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal naliet een intern vluchtalternatief te formuleren, is in deze omstandigheden evenmin dienstig.

8. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Verder doet de Raad in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering, maar enkel over de vraag of een verzoeker in aanmerking

komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

9. Verzoeksters verwijzing naar artikel 8 van het EVRM is in casu niet dienstig en doet geen afbreuk aan de hierboven reeds uiteengezette appreciatie van haar beschermingsverzoek. Het doel van de procedure voor het verwerven van internationale bescherming is immers niet om het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven te bevestigen, doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bevoegdheid van de Raad, dit wil zeggen het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van subsidiaire beschermingsstatus, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, laat dan ook niet toe tot een beoordeling over te gaan (RvS 12 november 2007, nr. X; RvS 11 april 2008, nr. X).

In de mate dat verzoekster voorhoudt dat zij geen visum zou kunnen verkrijgen teneinde het feitelijk gezin dat zij heeft met haar partner in België te vrijwaren, benadrukt dat Raad dat, daargelaten de vraag of verzoekster en haar partner dienen te worden beschouwd als een 'gezin' in de zin van artikel 8 van het EVRM, de bestreden beslissing er niet toe strekt het gezinsleven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken. De bestreden beslissing houdt enkel in dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Zij houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoekster om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, noch heeft zij tot gevolg dat verzoekster definitief van haar partner wordt gescheiden.

10. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

11. Waar verzoekster de schending aanvoert van de artikelen 48/2, 55/5 en 57/6 van de Vreemdelingenwet, geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze artikelen geschonden acht, zodat de aangevoerde schending onontvankelijk is.

12. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

13. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

14. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend eenen-twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES